

*Σπύρος Αλεξίου, Παντελής Βαϊνάς, Βασίλης Γάτσιος, Γιάννης Μάντζαρης **

Οι οριακές καταστάσεις πάντοτε κρύβουν σοβαρούς κινδύνους όσο και ευκαιρίες, ιδιαίτερα για όσους δεν βρίσκονται στο κενό που αφήνει η καταρρέουσα πραγματικότητα. Όρος για να για μια θετική υπέρβαση των καταστάσεων αυτών είναι η ανάγνωση της πραγματικότητας και η διαμόρφωση ενός συγκροτημένου σχεδίου παρέμβασης σε αυτήν. Σχέδιο που απαιτείται να χαρακτηρίζεται από τόλμη, ώστε να ανταποκρίνεται στις ιστορικές αλλαγές, και υπέρβαση κατεστημένων τρόπων σκέψης και δράσης.

Τις τελευταίες εβδομάδες μέσα στον καταιγισμό των πολιτικών εξελίξεων εμφανίστηκαν και αποτυπώθηκαν κοινωνικές διεργασίες και μετασχηματισμοί που βαθαίνουν εδώ και χρόνια στην ελληνική πραγματικότητα. Το περήφανο ΟΧΙ του ελληνικού λαού, κόντρα στην ΕΕ και το ΔΝΤ, κόντρα στα αφεντικά, τα κανάλια, την τρομοκρατία των κλειστών τραπεζών δείχνει μια αδιαμόρφωτη κοινωνική δυναμική που φλερτάρει με την προοπτική της ρήξης, που έχει την διάθεση να αναλάβει τα ρίσκα και το κόστος της αντίστασης. Παρά το γεγονός ότι η πλειοψηφία των κοινοβουλευτικών κομμάτων δουλεύουν αντίστροφα στην δυναμική αυτή, η απάντηση του ελληνικού λαού στο δίλημμα «ακόμα πέντε χρόνια μνημονίου ή παραμονή στην ευρωζώνη» δεν είναι πλέον δεδομένη. Οι εξελίξεις των διαπραγματεύσεων κατέστησαν σαφές στον ελληνικό λαό, ότι η ΕΚΤ, η ΕΕ και το ΔΝΤ είναι υπηρέτες των συμφερόντων των τραπεζών, του ιμπεριαλισμού, του κεφαλαίου και στόχο έχουν την διατήρηση της κερδοφορίας του, ταυτόχρονα με την εξαθλίωση του λαού. Είναι πλέον καθαρό ότι η οποιαδήποτε αμφισβήτηση του αντιλαϊκού/μνημονιακού πλαισίου δεν μπορεί παρά να συνοδεύεται από την απόφαση της ρήξης με τους μηχανισμούς αυτούς.

Στο πολιτικό επίπεδο, η στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ καταρρέει με πάταγο, ο ίδιος μετασχηματίζεται σε ένα ακόμα τμήμα του πολιτικού συστήματος, προκαλώντας σημαντικούς κλυδωνισμούς στο εσωτερικό του. Σε κάθε περίπτωση όμως, αυτό το δυναμικό το οποίο πάλεψε ενάντια σε αυτή την πολιτική, που στην πλειοψηφία του στήριξε πολιτικά

και εκλογικά τον ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται σε ένα μεταίχιμο. Η υπογραφή του μνημονίου, η διάψευση των λαϊκών προσδοκιών και απαιτήσεων, η πραξικοπηματική διαχείριση του αποτελέσματος του δημοψηφίσματος, δημιουργεί τους όρους για μια ιστορικών διαστάσεων ήττα της αριστεράς στην Ελλάδα. Το ενδεχόμενο, η κρίση αυτή του ΣΥΡΙΖΑ να οδηγήσει στην μαζική αποστοίχιση του αριστερού δυναμικού ή να εγγραφεί στον λαό ως η ηθική και πολιτική κατάπτωση του συνόλου της αριστεράς, μπορεί κανείς εύκολα να καταλάβει τι σημαίνει για την επόμενη μέρα.

Από την άλλη πλευρά όμως, ανοίγει ένα άλλο ενδεχόμενο, το ενδεχόμενο μιας ραγδαίας ριζοσπαστικοποίησης μεγάλων τμημάτων της αριστεράς και της κοινωνίας σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση. Επενδύοντας εκεί, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πρέπει να αναλάβει πρωτοβουλίες στην κατεύθυνση της συγκρότησης και έκφρασης του ρεύματος της ρήξης στα λαϊκά στρώματα, στο κοινωνικό και στο πολιτικό επίπεδο, με πρώτο και κύριο στόχο την πλατιά και ενωτική συγκρότηση του λαϊκού “ΟΧΙ μέχρι τέλους”.

Στο πλαίσιο αυτό, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν μπορεί παρά να κινηθεί απευθυνόμενη στο ριζοσπαστικοποιούμενο δυναμικό που στο έδαφος της κρίσης στρατηγικής του ΣΥΡΙΖΑ αποστοιχίζεται από αυτόν, να αναζητήσει δρόμους κοινής δράσης, συνεργασίας και συντονισμού στην βάση του μεταβατικού προγράμματος. Όχι με την λογική του εισοδισμού ή της υποτίμησης του κόσμου αυτού, ούτε αναπαράγοντας τις αυταπάτες που κυριάρχησαν το προηγούμενο διάστημα. Τα κρίσιμα πολιτικά ζητήματα όπως τα ζητήματα του ευρώ, της ΕΕ, των εθνικοποιήσεων και του χρέους βρίσκονται στην καρδιά της συζήτησης της κοινωνίας και συγκροτούν τους βασικούς άξονες για μια εναλλακτική αντικαπιταλιστική στρατηγική, πού κρίκο συσπείρωσης δυνάμεων θα έχει τον κοινωνικό και πολιτικό αγώνα για την κατάργηση των μνημονίων και την επαναφορά στο προσκήνιο των λαϊκών συμφερόντων. Θα αξιοποιεί το θετικό κεκτημένο της πολιτικής συνεργασίας ΑΝΤΑΡΣΥΑ – ΜΑΡΣ, θα βαθιάίνει τις θέσεις της διευρύνοντας την και με άλλες μαχόμενες δυνάμεις και αγωνιστές, υπαρκτές ή υπό διαμόρφωση.

Η στάση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο δημοψήφισμα, η πρωτοβουλία της τις τελευταίες εβδομάδες για την συγκρότηση των επιτροπών του “ΟΧΙ μέχρι τέλους”, καθώς και η πρωτοβουλία για το κείμενο συνδικαλιστών, αγωνιστών, νέων διανοούμενων, “για το μαζικό λαϊκό ΟΧΙ μέχρι το τέλος”, θεωρούμε ότι αποτελούν κομμάτι μιας κατεύθυνσης που μπορεί πραγματικά να φέρει την λογική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ κοντά σε πλατιά κομμάτια αγωνιστών. Ο πολιτικός χρόνος είναι εξαιρετικά πυκνός, και οι εξελίξεις είναι πιθανό να είναι γρήγορες. Το επόμενο διάστημα, και ανάλογα με τις εξελίξεις, θα πρέπει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να αναλάβει πιο προωθημένες πρωτοβουλίες στην λογική της συγκρότησης της κοινωνικής και πολιτικής δυναμικής της

ρήξης.

Ωστόσο μια τέτοια κατεύθυνση προϋποθέτει την συγκροτημένη και συλλογική δράση. Η αναγνώριση και η ελπίδα ενός τμήματος του αγωνιζόμενου κόσμου, επενδύεται στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και όχι στις επιμέρους οργανώσεις της. Επενδύεται στην αγωνιστική στάση της, στη δικαίωση των βασικών θέσεών της και στη σταθερή, μετωπική κατεύθυνσή της, τόσο στο κίνημα όσο και στην κεντρική πολιτική παρέμβαση. Η επιστροφή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις περιόδους όπου κυριαρχούσαν είτε η άρνηση μετωπικής πολιτικής και οποιασδήποτε πολιτικής συνεργασίας, είτε οι αυτοτελείς πολιτικοί σχεδιασμοί, ακόμα και τη στιγμή που εξελίσσονται κεντρικές πρωτοβουλίες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ακυρώνει και υπονομεύει την όποια δυνατότητα πολιτικής παρέμβασης. Οι στιγμές είναι ιδιαίτερα κρίσιμες και αντιλαμβανόμενοι αυτό το στοιχείο, θα πρέπει να δράσουμε συλλογικά και συντονισμένα προκειμένου να καταφέρουμε να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις της εποχής.

*Μέλη του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ στις 26/07/2015